

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Το Χρυσόφτερο

Προχθές κατακαλόκαιρο ήταν, την ώρα που ετοιμαζόμουν να απλώσω στο χαρτί μια λαμπερή ιστορία κι αφέθηκα για δευτερόλεπτα να κοιτάω κατάματα τον ήλιο, έχασα τις

αισθήσεις μου. Συνήλθα όταν κάποιος παράξενος φτερωτός θόρυβος κατέβηκε από τον ουρανό και με ξύπνησε.

-Ουαααααααααααα! Ξεφώνισα γεμάτος θαυμασμό. Ένα χρυσόφτερο περιστέρι ήρθε και στάθηκε στα κεραμίδια της σκεπής μου. Ήταν πανέμορφο, ίδιο ο ήλιος. Εγώ παρόλο ο θαυμασμό μου είχα τις μαύρες μου.

-Γιατί είσαι θλιμμένος; Με ρώτησε. Χαμένα καθώς τα είχα, μόλις που κατάφερα να τραυλίσω.

-Ει-είναι να-α μην ει-είμαι!

-Πες μου. Εμείς τα χρυσόφτερα περιστέρια είμαστε για να βοηθάμε τους ανθρώπους. Τρέχουμε κοντά τους όταν μας χρειαστούν.

-Αλήθεια;

-Πρόσεξε και θα δεις! μου είπε. Αμέσως έκανε μια αέρινη κίνηση με τη φτερούγα του κι όλα άλλαξαν. Ο ουρανός άλλαξε όψη. Ο ήλιος, που λίγο πριν τύφλωνε τα μάτια του, τώρα βρισκόταν από κάτω του μικρός σαν κουκιδίτσα. Στη θέση του έστεκε ένας άλλος λαμπρότερος και πιο επιβλητικός.

-Που βρισκόμαστε; ρώτησα.

-Στη χώρα των χρυσόφτερων περιστεριών.

-Και που βρίσκεται αυτή η χώρα;

-Μα, στον έβδομο ουρανό!

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει. Την ίδια στιγμή στις απέραντες κοιλάδες του έβδομου ουρανού με τα καταπράσινα λιβάδια, τα κελαρυστά ρυάκια και τα πολύχρωμα λουλούδια, άρχισαν να σεργιανίζουν αμέτρητα χρυσόφτερα περιστέρια. Πήγαιναν πέρα - δώθε λες και το καθένα είχε κάποιο προορισμό, σαν τα ταξί της Μεγαλούπολης. Αυτά όμως δεν κόρναραν, δεν έχαναν τον δρόμο, δεν χτυπούσαν αναμεταξύ τους. Ήταν πανέμορφα.

-Τι είναι όλα αυτά; ρώτησα αμήχανα.

-Είναι τα αδέρφια μου, τα υπόλοιπα χρυσόφτερα περιστέρια.

-Τόσα πολλά;

-Βέβαια. Είναι πολλά, γιατί μόνο έτσι μπορεί να υπάρχει ισορροπία στον κόσμο. Ξέρεις για κάθε άνθρωπο υπάρχει κι ένα χρυσόφτερο περιστέρι. Είναι σαν να λέμε ο υπηρέτης του. Όταν γεννιέται ένας νέος άνθρωπος στη γη, την ίδια στιγμή στον έβδομο ουρανό γεννιέται και ο υπηρέτης του, ένα χρυσόφτερο περιστέρι.

-Δηλαδή να μην στεναχωριέμαι! πετάχτηκα αυθόρμητα. **Το περιστέρι** με κοίταζε με συμπάθεια.

-Αλλά, για μια στιγμή. Ξέχασα για ποιο λόγο ήμουν θλιμμένος;

Αστραπιαία έβαλα τις σκέψεις μου σε τάξη.

-Για πες, ρώτησα στη συνέχεια, αφού είναι έτσι, γιατί υπάρχει τόση δυστυχία;

Έχεις δίκιο να μην καταλαβαίνεις, μου απάντησε. Δε σου είπα το σπουδαιότερο. Εμείς τα χρυσόφτερα περιστέρια του έβδομου ουρανού μπορούμε να βοηθάμε τους ανθρώπους μας μόνο όταν ο ίδιος το θέλεις.

-Και πότε γίνεται αυτό;

-Όταν κάνει καλές πράξεις. Όταν σκέφτεται το καλό των συνανθρώπων του. Τότε και εμείς με τα φτερά μας γίνονται

χρυσά - λάμπουνε σαν τον ήλιο. Όταν όμως γίνεται το αντίθετο, τότε ξεθωριάζουμε και αμέσως, θαρρείς ήταν προγραμματισμένο ξεπρόβαλαν μπροστά μας ορισμένα. Δεν ήταν χρυσά, ούτε κίτρινα. Έμοιαζαν με αυτά που έχουμε κάτω στη γη, ήταν όμως κακάσχημα. Προχωρήσαμε ένα όροφο πιο κάτω και σταθήκαμε μπροστά σε ένα από αυτά. Το κακόμοιρο το περιστέρι που πλησιάσαμε δεν ήταν χρυσόφτερο. Κάθε άλλο, είχε τα μαύρα του τα χάλια. Ήταν κακάσχημο, μαδημένο, αποκρουστικό. Δεν άντεξα. Λίγο πιο πέρα καθόταν μια παρέα από τρία περιστέρια που θρηνούσαν. Πλησιάσαμε κι έτσι μπόρεσα να τα δω καλύ-

τερα. Το ένα ήταν τελείως ξεθωριασμένο, σχεδόν γκριζό. Το δεύτερο μούσκεμα στον ιδρώτα με καφετιά κολλημένα φτερά κολλημένα, λες και τα είχαν πασαλειψεί με ψαρόκολλα. Το τρίτο ήταν λιγοκαλύτερο. Ανάμεσα στα μολυβένια φτερά του ξεφύτρωνε και κάποιο χρυσαφί.

-Γιατί είστε έτσι; δεν κρατήθηκα και ρώτησα.

-Ο άνθρωπος μου, απάντησε το γκριζό περοστέρι, γκρινιάζει από το πρωί ως το βραδύ. Είναι κακομαθημένος και δεν υπολογίζει κανέναν. Όλα τα έχει κι όλο ζητάει.

-Ο δικός μου, συνέχισε το δεύτερο, είναι ένα παιδί Ξυπόλιπτο μέσα στους δρόμους. Ψάχνει να ξεγελάσει την πείνα του. Εμένα, δυστυχώς, με έχει ξεχάσει.

Δεν πρόλαβα να μιλήσω και το τρίτο με πρόλαβε.

-Κατάλαβες τώρα;

Δε χρειαζόμουν περισσότερα. Η καρδιά μου είχε κιόλας πλαντάξει. Κοίταξα το συνοδό μου σαν να του έλεγα να φύγουμε από αυτή την «κόλαση».

-μου θυμίζει τη γη, ψέλλισα.

Το χρυσόφτερο περιστέρι δεν με άφησε περισσότερο.

Με έπιασε από το χέρι και με οδήγησε σε ένα άλλο μέρος. Μου φάνηκε πως ανηφορίσαμε. Περάσαμε τα σύννεφα και ανεβήκαμε ψηλά πολύ ψηλά σε μια παράξενη πολιτεία. Δεν έμοιαζε με τις δικές μας. Αυτή ήταν ένα καταπράσινο λιβάδι με χόρτα, με κήπους γεμάτους, πανέμορφα λουλούδια. Ένας κατάλευκος διάδρομος, σχεδόν χρυσαφένιος, ξεκινούσε από τα πόδια μας και χανόταν στο σύμπαν. Η ευωδία των λουλουδιών σκέπαζε τα πάντα. Δεξιά και αριστερά ήταν σπαρμένοι θρόνοι, σαν τους θρόνους των βασιλιάδων, που πάνω τους κάθονταν χρυσόφτερα περιστέρια. Μόλις πατήσαμε το πόδι μας στο διάδρομο, ήχησε μια γλυκιά μελωδία, που γλυκύτερη δεν είχα ξανακούσει. Ο συνοδός μου μου έκανε νόημα και προχωρήσαμε ίσια μπροστά. Λίγο πιο πάνω, κοντά σε έναν καταρράκτη συναντήσαμε ένα περιστέρι βουτηγμένο από την κορυφή ως τα νύχια στο αλεύρι. Μου φάνηκε δυστυχισμένο. Σαν το πλησιάσαμε όμως είδα το πρόσωπό του να λάμπει. Το φτέρωμα του ήταν ολόχρυσο. Πώς ήταν δυνατόν; Με τόσο αλεύρι; Πού έβρισκε τη δύναμη; Πώς και ήταν χαρούμενο.

-Ο άνθρωπος μου, μου εξήγησε με φυσικότητα, είναι ένας καλόκαρδος μυλωνάς. Κάθε βράδυ γυρίζει από το σπίτι σε σπίτι στις γύρω γειτονιές και μοιράζει στους φτωχούς και άστεγους λίγο από τη σοδειά της ημέρας. Κούνησα το κεφάλι με ικανοποίηση και το χρυσόφτερο περιστέρι συνέχισε:

-Ωραία. Τώρα μπορείς να δεις και το καλύτερο.

-Το καλύτερο;

-Ορίστε φτάσαμε! Μπροστά σου, είπε κι έδειξε με την άκρη του φτερού του.

-Ωωωω!...θαυμάσια

Μπροστά μου, στην κορυφή ενός λόφου φάνηκε ένα πανέμορφο παλάτι. Η λάμψη του μου θάμπωνε τα μάτια. Στα θεμέλια, από την μεριά που βρισκόταν τα σκαλοπάτια, υπήρχαν αμέτρητες βρύσες. Βρύσες που έρεα μέλι και γάλα. Τα ρυάκια που σχηματίζονταν περνούσαν κελαρυστά μέσα από λουλουδιασμένους κήπους. Ανάμεσα στα παρτέρια κάθονταν και συζητούσαν περιστέρια, χρυσόφτερα σαν τον συνοδό μου.

-Καλώς σας βρίσκουμε αδέρφια!

-Καλώς να κοπιάσετε, αντικαίρητσαν εκείνα. Ακολούθησαν οι συστάσεις. Εγώ ήμουν α ντροπαλός. Ο φίλος μου όμως, έτσι ένιωθα για το συνοδό μου, προσπάθησε να ε κάνει να ξεμουδιάσω.

-Θέλω να του μιλήσετε για την ευτυχία σας, για τον άνθρωπο σας, τους παρακάλεσε.

Δεν χρειάστηκε δεύτερη κουβέντα. Ένα ένα άρχισαν να μου εξηγούν.

-Ο δικός μου γράφει ποιήματα και μικρές ευχάριστες ιστορίες για παιδιά.

-Έχει αφιερώσει τη ζωή του στους ανθρώπους, πετάχτηκε το δεύτερο για τον δικό του.

-Είναι σε μια οργάνωση που προστατεύουν τα ζώα, είπε το τρίτο και εννοούσε τον άνθρωπο του.

-Και ο δικός σου; ρώτησα το τέταρτο της παρέας.

-Μοιράζει τρόφιμα και ρούχα στους στρατιώτες. Δίνει φάρμακα στους τραυματισμένους και φροντίζει τα μικρά ορφανά παιδιά. Ωωωω!...Είμαι πολύ ευτυχισμένο!

-Συχαρητήρια! φώναξα

-Και Ξέρεις και κάτι ακόμα: συνέχισε εκείνο.

Πολύ σύντομα θα έρθει κοντά μας και θα είναι το έκτο περιστέρι της παρέας. Είλικρινά, αυτό το τελευταίο δεν το κατάλαβα. Δε με έννοιαζε όμως. Μου

έφτανε που βρισκόμουν ανάμεσα τους. Πόσο θα ήθελα να ερχόμουν για πάντα. Ο χρυσόφτερος συνοδός μου τότε, λες και κατάλαβε τι σκεφτόμουν, μου είπε:

-Τι λες πάμε;

Δεν έβγαλα άκνα. Μόνο έσκυφα το κεφάλι λυπημένα. Φαίνεται ήταν γραφτό το ταξίδι μου στον έβδομο ουρανό να τελειώσει εδώ. Σαν όνειρο που έφτανε στο τέλος του.

-Δεν ήρθε ακόμα η ώρα σου, μου εξήγησε.

Έχεις πολλή δουλειά ακόμα κάτω στη γη.

-As μείνουμε λίγο ακόμα, το παρακάλεσα.

-Δυστυχώς, δε γίνεται. Έφτασε η ώρα της επιστροφής. Έμαθες αρκετά εδώ πάνω. Κοίταξε τώρα που θα κατέβεις κάτω να διαλαλήσεις όλα αυτά που έμαθες εδώ στη χώρα των χρυσόφτερων περιστεριών.

-Μια στιγμή, καλό μου περιστέρι, πρόλαβα και είπα καθώς κατηφορίζαμε. Ποιο είναι το μυστικό που φέρνει κοντά τον άνθρωπο με το χρυσόφτερο περιστέρι του;

-Μία και μόνο λέξη, φώναξε δυνατά και κάθικε από μπρος μου: «ΑΓΑΠΗ!!!».